

schoon door de aanraking van den dood. Toen ik naast de kist stond en dat stil gelaat beschouwde, begreep ik waarom Gwen geen traan vergoot, maar er uitzag, alsof zij in hooger sfeer verkeerde. Zij had de uitdrukking op dat gelaat goed begrepen. De vermoeide trek, die ons gedurende de laatste maanden zoo dikwijls had getroffen, was verdwenen; van zorg geen spoor meer, — in plaats van vermoeidheid en zorg een blijde glimlach van overwinning en vrede. Hij had den laatsten vijand onder de oogen gezien — waar was nu de schrik gebleven?

De lijkdienst was treffend schoon door zijn eenvoud. De prediker, het hoofd van de Zending in deze streken, was er opzettelijk voor overgekomen. Hij was niet groot van gestalte, maar breed, en goed gebouwd. Hoewel hij nog in de kracht van 't leven was, waren haar en baard reeds vergrijsd en was zijn gelaat doorploegd met diepe lijnen, want de moeiten en bezwaren van een pionier-zending zijn vele. Uit zijn vriendelijke blauwe oogen echter sprak een heldenziel, en toen hij den mond opende was het ons, alsof een profeet in ons midden was opgestaan, aangedaan met kracht uit den Hooge.

„Ik heb den goeden strijd gestreden!” las hij. Die triomftoon deed ons allen het hoofd opheffen, en toen hij ons het leven schetste van den fel bestookte, die deze woorden geschreven had, zag ik dat Bills trekken zich ontspanden, en zijn gebogen gestalte zich oprichtte.

De prediker sloeg eenige bladzijden terug en las: „Uw hart worde niet ontroerd . . . in het huis mijns Vaders zijn vele woningen.” Zijn stem werd dieper en zachter; 't was alsof hij iets heerlijks aanschouwde, terwijl hij tot ons sprak over de hope des eeuwigen